

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Gfv.VII.30.176/2012/7. szám

A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság a dr. Hetényi Géza ügyvéd által képviselt K. Korlátolt Felelősségű Társaság felperesnek a dr. Csomós Csilla Annamária ügyvéd által képviselt K F. Zártkörűen Működő Részvénytársaság I. rendű és a dr. Szekér Gyula ügyvéd (fél címe) által képviselt Z.-C. Korlátolt Felelősségű Társaság II. rendű alperes ellen kártérítés megfizetése iránt a Fővárosi Bíróságon 8.G.40.513/2008 számon indított perében - melybe a II.rendű alperes pernyertessége érdekében beavatkozott a dr. Horváth Jenő ügyvéd által képviselt G.-P. Zártkörűen Működő Részvénytársaság - a Fővárosi Ítéltábla 16.Gf.40.392/2011/8. számú ítélete ellen a felperes által 201. sorszámon, a II. rendű alperes által 203. sorszámon előterjesztett felülvizsgálati kérelem alapján indult felülvizsgálati eljárásban, melyben az I.rendű alperes Gfv.3. sorszámon csatlakozó felülvizsgálati kérelmet nyújtott be, tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t

A Kúria a jogerős ítéletet hatályon kívül helyezi és az elsőfokú bíróság ítéletét a perköltségre is kiterjedően részben, akként változtatja meg, hogy az alpereseket a felperes részére 4.054.037 (négymillió-ötvennégyezer-harminchét) Ft és ez összeg után az elsőfokú ítéletben meghatározottak szerinti késedelmi kamat 15 napon belül történő egyetemleges megfizetésére kötelezi.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek, 18.410.700 (tizennyolcmillió-négyszáztízezer-hétszáz) Ft, valamint a II. rendű alperes részére 19.774.885 (tizenkilencmillió-hétszázhetvennégyezer-nyolcszáznyolcvanöt) Ft,

továbbá a beavatkozónak 2.540.000 (kettőmillió-ötszáznegyvenezer) Ft együttes első- és másodfokú részperkölséget.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperes részére 1.305.000 (egymillió-háromszázötezer) Ft, a II. rendű alperes részére pedig 1.525.860 (egymillió-ötszázhuszonötezer-nyolcszázhatvan) Ft felülvizsgálati eljárási költséget.

Kötelezi a felperest, hogy 874.800 (nyolcszázhetvennégyezer-nyolcszáz) Ft, míg az I-II. rendű alpereseket egyetemlegesen, hogy 25.200 (huszonötezer-kettőszáz) Ft le nem rótt fellebbezési illetéket fizessenek meg felhívásra az államnak .

Kötelezi a felperest, hogy az államnak felhívásra fizessen meg 1.231.500 (egymillió-kettőszázharmincegyezer-ötszáz) Ft felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s :

A G. H. Rt. alapította meg 1993. október 27-én a P. Befektetési Alapkezelő Rt-t (Alapkezelő), mely 1994. december 27.-2000. december 31. közötti időtartamra létrehozta a zárt végű R. Ingatlanbefektetési Alapot (Alap). Az Alapot az Állami Értékpapír Felügyelet 1994. május 5-én nyilvántartásba vette. Induló tőkéje 1.029.830.000 forint volt, amit 102.983 darab, egyenként 10.000 forint névértékű, bemutatóra szóló ingatlanbefektetési jegy testesített meg, melyet a tőzsdén és azon kívül is forgalmazott az Alapkezelő és a G. B. Rt. Az Alap tevékenységéről félévenként tettek közzé tájékoztatót.

A letétkezelői feladatokat az Alapkezelővel 1997. március 11-én kötött megbízási szerződés alapján 1998. szeptember 29-éig az I.r. alperes látta el. Az I.r. alperes a letétkezelői díjak sorozatos elmaradása miatt felmondta a szerződést, erről tájékoztatta az Állami Pénz- és Tőkepiaci Felügyeletet (ÁPTF), mely kötelezte, hogy az Alappal kapcsolatos dokumentumokat adja át a P. I. Befektetési Alapkezelő Rt. részére. A dokumentumok átadása 1998. november 23-án, közjegyző jelenlétében megtörtént.

Az ingatlan-értékbecslési feladatokat 1997. március 28-tól a P. Kft. végezte.

A II.r. alperes az Alap könyvvizsgálói feladatait látta el az Alapkezelővel 1997. október 1-én kötött megbízási szerződés alapján.

A B. B. Rt. a G. H. Rt-vel 1994. december 30-án 1995. november 30-i esedékességgel, átmenetileg lekötött forgóeszközök finanszírozására 80 millió Ft rövid lejáratú eseti kölcsönszerződést kötött. A kölcsön biztosítékként - egyebek mellett - óvadéki szerződést is kötöttek a felek, melynek értelmében a G. H. Rt. 176.000.000 Ft névértékű R. ingatlanbefektetési jegyet letétbe helyezett a B. B.-nál. A kölcsönszerződést és az óvadéki szerződést a felek közjegyzői okiratba foglaltatták. A B. B. Rt. konszolidációja során a követelést a Magyar Állam, tőle a F. Kft, majd 1998. június 19-én engedményezési szerződéssel a felperes szerezte meg - kifejezetten bizonytalan követelésként -, melyben az átruházó felelősségét kizárták. Az engedményezés időpontjában a Budai Központi Kerületi Bíróságon a követelés érvényesítése iránt folyamatban volt Vh.915/1997. számú végrehajtási eljárásban a felperes kérelmére a jogutódlást megállapították.

A kölcsönszerződés teljesítésének biztosítékként óvadékba adott ingatlanbefektetési jegyeket 1998. június 19-én a felperes jogi képviselője átvette, azt 1998. július 6-án a P. Értékpapírforgalmazási és Befektetési Rt-nél letéti számlára helyezte.

Az Alapkezelő a Magyar Tőkepiac 1998. április 1-én megjelent 63. számában közzétette, hogy az Alap 1997-re hozamot nem fizet, mert a nettó eszközérték a névérték alatt van.

A G. Rt. a Magyar Tőkepiac 1998. április 2-án megjelent 64. számában közzétett nyilvános ajánlatában a kisbefektetők és a magánszemélyek számára felajánlotta, hogy a tulajdonukban lévő, jegyzési ívvel igazolt befektetési jegyeiket 1998. december 31-ig 120 %-os árfolyamon visszavásárolja.

Az Alap 1997. évi tevékenységéről szóló, 1998. április 30-án kelt Tájékoztató szerint - melyet a Magyar Tőkepiacban 1998. június 16-án tettek közzé - 1997. december 31-én az Alap nettó eszközértéke 1.009.134.000 Ft, az egy befektetési jegyre jutó nettó eszközérték 9.818 Ft volt. A Tájékoztató tartalmazta az Alap ingatlantárcájában szereplő, továbbértékesítésre szánt ingatlanok 1997. december 31-i állapotnak megfelelő felsorolását 1-15. sorszámon, a hivatalos értékbecslő P. Kft. értékmeghatározásával együtt, valamint az Alap vagyonkimutatását azzal az utalással, hogy azt a II.r. alperes könyvvizsgáló záradékkal látta el.

A Tájékoztatónak része volt az Alap 1997. december 31-ére készített éves beszámolója is, mely az Alap tárgyévi saját tőkéjét 1.011.130.000 forintban, a tárgyévi tőkenövekményt 18.700.000 forintban állapította meg. A kiegészítő melléklet szerint: „Az alap

tulajdonába került ingatlanok tulajdoni helyzete rendezett, földhivatali bejegyzésük részben megtörtént, részben folyamatban van."

A G. H. Rt. 1998. november 26-tól felszámolás alatt állt. A felperes a 204.891.602 Ft összegű hitelezői igényét a M. Rt. felszámolónak bejelentette és 1999. szeptember 8-án átadta a felszámolónak az óvadékul szolgáló befektetési jegyeket. A hitelezői igényt a felszámoló nyilvántartásba vette, a felszámolás során a felperes követeléséből 61.854.000 Ft megtérült.

A P. Alapkezelő Rt. 1999. május 29-étől kezdődően állt felszámolás alatt, mellyel együtt felszámolásra került a R. Alap is. A felszámolási eljárásban a G.H. Rt. felszámolója bejelentette a befektetési jegyekkel kapcsolatos igényét, melynek kielégítése során a felperes részére 3.960.000 Ft kifizetésére került sor.

A felperes 1999. május 13-án 176 millió Ft összegben előterjesztett, utóbb módosított keresetében kérte az alperesek egyetemleges kötelezését 141.551.602 Ft, ennek a kereset benyújtásától számított törvényes mértékű késedelmi kamata, valamint a perköltség megfizetésére. Keresetét a Ptk. 339.§ (1) bekezdésére, továbbá az I.r. alperessel szemben a befektetési alapokról szóló 1991. évi LXIII. törvény (Bat.) 5.§ (5) bekezdésére, 11.§ (4) bekezdésére, 18.§ (3) bekezdésére, 35.§-ára, 36.§ (1) bekezdésének e) és f) pontjaira; a II.r. alperessel szemben a Bat. 37.§ (1) bekezdésére és 38.§ (1) bekezdésére alapította. Álláspontja szerint az alperesek részt vettek - egyebek mellett - az Alap 1997. évi Tájékoztatójának elkészítésében, melynek a tartalma nem volt valós. A megfelelő tartalmú tájékoztató esetén a felperes nem vásárolta volna meg az óvadékkal biztosított követelést. Kára abból származott, hogy az óvadékkal biztosított követelést az alperesek felróható magatartása következtében az óvadékból nem tudta kielégíteni. A kár összegét a felszámolási eljárásban érvényesített igény és az ott kapott részkielégítés közötti összegben jelölte meg.

Az alperesek a kereset elutasítását kérték. Hangsúlyozták, hogy az Alap tájékoztatójának elkészítése és közzététele nem az alperesek, hanem az Alapkezelő kötelezettsége volt. Ha a felperes - mint befektetéssel, befektetési tanácsadással is üzletszerűen foglalkozó cég - a tőle elvárható körültekintéssel járt volna el a követelés megvásárlásakor, úgy a megjelent hirdetések miatt is még a követelés engedményezéssel történt megszerzése előtt észlelnie kellett volna, hogy a befektetési jegyekkel problémák vannak. A felperes azokat akár a tőzsdén, akár a tőzsdén kívüli forgalomban még a felszámolások megindulása előtt értékesíthette volna, miután ezt nem tette meg, kára kizárólag a mulasztására vezethető vissza.

A Fővárosi Bíróság a 2000. április 28-án kelt 7.G.75.517/1999/35. számú ítéletében a keresetet elutasította, a Legfelsőbb Bíróság másodfokú bírósággént eljárva a Gf.I.32.288/2000/7. számú végzésével az ítéletet hatályon kívül helyezte. Hangsúlyozta, hogy a felperes részéről a követelés megszerzése befektetésnek minősült, s a megismételt eljárásban vizsgálni rendelte, hogy a kár bekövetkeztében közrehatottak-e az alperesek.

A megismételt eljárást követően az elsőfokú bíróság 2007. március 8-án kelt 8.G.40.419/2002/240. számú ítéletében a felperes keresetét elutasította. Ítéletének lényege szerint a felperes nem tett eleget kárenyhítési kötelezettségének, ezért kártérítési igényét megalapozatlannak ítélte.

A Fővárosi Ítéltábla 16.Gf.40.375/2007/5. számú közbenső ítéletében megállapította, hogy az alperesek egyetemleges kártérítési felelőssége a felperessel szemben, közrehatásuk arányában fennáll. Az elsőfokú eljárás során kirendelt dr. F. A. szakértő véleményére alapítva kifejtette, hogy az alperesek a feladatukat nem a velük szemben támasztott jogszabályi követelményeknek megfelelően teljesítették, ezzel pedig hozzájárultak az 1997. évi Tájékoztató téves adattartalmához és így módon a felperes kárának bekövetkezéséhez. Mind a két alperes felelősségét megállapíthatónak találta és rámutatott, hogy a felperes által a követelés megvásárlása és a G. H. Rt. felszámolása közötti időszakban a felperesnél olyan károsodás nem volt megállapítható, amely a felperes részéről a kárenyhítés alkalmazását tette volna szükségessé, ezért téves az elsőfokú bíróságnak a felperes kárenyhítési kötelezettségének elmulasztására alapított elutasító határozata.

A felperest ért kár összege az, amelyhez a felperes a felszámolásokból nem jutott hozzá. A közrehatás aránya abban az előre nem látható, az átlagos, szükséges befektetői kockázatot meghaladó többletkockázatban határozható meg, amely arra vezethető vissza, hogy az alperesek jogellenes felróható magatartása következtében az Alap tájékoztatója téves, a valóságnak meg nem felelő, félrevezető adatokat tartalmazott. Ez a többletkockázat az 1997. december 31-i állapot szerinti helyes, tényleges nettó eszközérték és az 1997. évi Tájékoztatóban megjelölt nettó eszközérték arányában határozható meg. A felperest ért kár ugyanis ilyen arányban vezethető vissza az átlagos, szükséges befektetői kockázaton felüli, az alperesek magatartásával összefüggésben álló többletkockázatra. Ezért a felperest ért kárért az alperesek ilyen arányban tartoznak egyetemlegesen helytállni.

A Legfelsőbb Bíróság 2008. december 1-én kelt Gfv.XI.30.278/2008/24. számú közbenső ítéletével a másodfokú bíróság közbenső ítéletének a II.r. alperes által felülvizsgálati

kérelemmel támadott rendelkezését hatályában fenntartotta. Kifejtette, hogy a közbenső ítéletben a felperes keresetösségi jogának, a kár bekövetkeztének, és az okozati összefüggésnek a megállapításán felül a kármegosztás kérdésében is döntenie kell a bíróságnak. A kár okozásában való részvétel arányának megállapításánál azt kell vizsgálnia a bíróságnak, hogy az egyes károkozók magatartása (tevékenysége, mulasztása) milyen mértékben hatott közre a kár bekövetkeztében, milyen szerepe volt a kár előidézésében.

A felperes nem az értékpapírban meghatározott követelését érvényesíti, hanem a korábban óvadékként birtokában tartott értékpapírban foglalt követelés kielégítésének megghiúsulásából eredő kárát, melyet bizonyított. Egyetértve a másodfokú bíróságnak a többletkockázat mértékével kapcsolatos álláspontjával kifejtette, hogy a közrehatás arányának megállapításánál a felperes esetleges közrehatását is értékelni kell. A mérlegelés körébe kell vonni azt a körülményt, hogy az óvadékkul szolgáló befektetési jegy aktuális árfolyama alapvetően a piaci viszonyok függvénye és csak közvetve függ a befektetési alap nettó eszközértékétől. Ezért a közrehatás arányának megállapításánál vizsgálni kell, hogy a felperes nem vállalt-e a félrevezető Tájékoztatótól függetlenül is a szokásosat meghaladó többletkockázatot arra is figyelemmel, hogy

- a felperes a befektetési alapok működésében jártas, követelésvásárlásra szakosodott cég,
- a felperesnek ismernie kellett a Magyar Tőkepiac 1998. április 1-én megjelent közleményét a hozamfizetés elmaradásáról,
- ismernie kellett az 1998. április 2-i nyilvános ajánlatot a befektetési jegyek visszavásárlásáról.

Mindezeket figyelembe véve kell meghatározni a felperes, illetve az alperesek közrehatásának az arányát a felperes kárának bekövetkezésében.

A folytatódó eljárásban a felperes a keresetét fenntartotta, és az alpereseket egyetemlegesen kérte kötelezni 141.551.602 Ft tőke, annak 1998. november 27-től 2001. december 31-ig évi 20 % mértékű, 2002. január 1-jétől 2004. december 31-ig az éves költségvetési törvényben meghatározott mértékű, 2005. január 1-jétől a kifizetés napjáig terjedő időszakra a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt mértékű kamata, valamint a perköltség megfizetésére.

Az alperesek továbbra is kérték a kereset elutasítását.

Az elsőfokú bíróság lefolytatva a bizonyítási eljárást, a 2011. április 7-én kelt 8.G.40.513/2008/184. számú ítéletében kötelezte az I.r. alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 3.024.380 Ft-ot, ennek 1998. november 27-től 2001. december 31-ig

évi 20 % mértékű, 2002. január 1-jétől 2004. december 31-ig az éves költségvetési törvényben meghatározott mértékű, 2005. január 1-jétől a kifizetés napjáig terjedő időszakra a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegű kamatait. Kötelezte a II.r. alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 nap alatt 2.016.260 Ft tőkét és ennek 1998. november 27-től 2001. december 31-ig évi 20 % mértékű, 2002. január 1-jétől 2004. december 31-ig az éves költségvetési törvényben meghatározott mértékű, 2005. január 1-jétől a kifizetés napjáig terjedő időszakra a késedelemmel érintett naptári félét megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamat 7 %-kal növelt összegű kamatait. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Rendelkezett az illeték megfizetéséről, valamint kötelezte a felperest, hogy az I.r. alperesnek fizessen meg 22.574.965 Ft, a II.r. alperesnek 24.218.800 Ft, a beavatkozónak 6.390.000 Ft perköltséget.

Az elsőfokú bíróság által kirendelt igazságügyi adó-, könyv- és tőkepiaci szakértő meghatározta az Alap 1997. december 31-i időpontra vetített tényleges nettó eszközértékét, s megállapította a tényleges nettó eszközérték és a Tájékoztatóban közzétett nettó eszközérték arányában az átlagos, szükséges befektetői kockázatot meghaladó többletkockázat mértékét, valamint a felperes, illetve az alperesek, továbbá az alperesek egymás közötti közrehatásának az arányát is.

Az elsőfokú bíróság a szakértői vélemény alapul vételével az 1997. december 31-én fennállt tényleges nettó eszközértéket 864.600.832 Ft-ban, a Tájékoztatóban szereplő 1.009.134.000 Ft és a tényleges nettó eszközérték arányában kimutatható, az alperesek magatartására visszavezethető többletkockázat mértékét 14,32 %-ban állapította meg.

A felperes saját közrehatása körében 30 %-os mértékben állapította meg a befektetési jegyek befogadásakor fennálló kockázat mértékét - arra figyelemmel, hogy a felperes befektetési alapok működésében jártas követelés vásárlásra szakosodott társaság -, a befektetési jegy, mint óvadék kezelésével, értékesítése elmulasztásával kapcsolatos kockázatot 50 %-ban értékelve, összesen 80 %-os arányban állapította meg a felperes közrehatását a kár bekövetkezésében. Az alperesek 20 %-os közrehatási arányát az alperesek magatartása alapján megosztotta akként, hogy abból az I.r. alperest 60 %, míg a II.r. alperest 40 % terheli. Ez összegében - a 176.000.000 Ft értékű befektetési jegy értékéből kiindulva - a többletkockázat mértéke alapján (14,32 %) számítva 25.203.200 Ft, melynek 80 %-a 20.162.560 Ft, ami a felperes terhén marad, míg a 20 % értéke 5.040.640 Ft, amelyet a 60-40 %-os arányban az alperesek között megosztott. Ennek az arálynak megfelelően határozott a perköltség viseléséről, s utóbb a 193. sorszámú kiegészítő ítéletében is ezt az arányt alkalmazta a perköltség megosztásánál.

A felperes fellebbezése, illetve a II.r. alperes csatlakozó fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta, és az alpereseket a felperes részére 10.135.000 Ft és ennek az elsőfokú ítéletben meghatározottak szerinti késedelmi kamata egyetemleges megfizetésére kötelezte. Az alperesek első- másodfokú ügyvédi munkadíját egyenként 4.600.000 Ft + áfa összegben állapította meg, melyhez hozzászámította - az általuk előlegezett szakértői díjak összegének figyelembevételével - az I.r. alperest megillető 592.500 Ft, továbbá a II.r. alperest megillető 1.821.300 Ft részperköltség összegét. A felperest a beavatkozó javára 2.000.000 Ft + áfa összegű másodfokú ügyvédi munkadíjból álló részperköltség megfizetésére kötelezte. Rendelkezett továbbá a le nem rótt fellebbezési illeték viseléséről akként, hogy a felperest 774.000 Ft, míg az alpereseket egyetemlegesen 126.000 Ft fellebbezési részilleték állam részére történő megfizetésére kötelezte.

Az ítélet indokolásában kifejtette, a jogerős közbenső ítélettel megállapításra került, hogy az alperesek egyetemlegesen tartoznak felelősséggel a felperesnek, ezért tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az alperesek közrehatásának az egymás közötti arányát is meghatározta. Egyetértett az elsőfokú bíróság határozatával abban, hogy a felperes közrehatását is figyelembe kellett venni a kártérítés összegének megállapítása körében. Egyetértett az elsőfokú bírósággal abban is, hogy az igazságügyi szakértő többször kiegészített, végleges szakvéleményét ítélkezése alapjául elfogadta és ennek megfelelően az Alap tényleges nettó eszközértékének összegét 864.600.832 Ft-ban állapította meg. A szakvélemény felülbírálatára nem látott alapot, mert úgy ítélte meg, hogy a szakértő kellő indokát adta a be nem jegyzett ingatlanok esetében a követelés szemléletű értékelésnek.

Elfogadta az elsőfokú bíróság által megállapított 14,32 %-os többletkockázat mértékét, azonban a felperes 141.551.602 Ft-os módosított követeléséből kiindulva 20.270.000 Ft-ban határozta meg a felperest megillető kártérítési összeg számításának alapját. A felperes közrehatásánál figyelembe vette azt a körülményt, hogy „a felperes a félrevezető tájékoztatótól függetlenül is a szokásosat meghaladó többletkockázatot vállalt, amikor, mint a befektetési alapok működésében jártas követelést vásárlásra szakosodott cég” elfogadta óvadéki biztosítékként a befektetési jegyeket. Ezen felül ismernie kellett a Magyar Tőkepiacban megjelent tájékoztatókat.

Úgy ítélte meg, hogy „a befektetési jegyek óvadékkul történő elfogadásával, illetve olyan bizonytalan követelés vásárlásával, amelyet a perbeli befektetési jegyek biztosítottak, a felperes a félrevezető tájékoztatótól is a szükségesnél nagyobb többletkockázatot vállalt, s ebben a körben a közrehatása mintegy 50 %-ban értékelhető.” Így a felperest kártérítésként megillető összeget a 20.270.000 Ft fele összegében, 10.135.000 Ft-ban állapította meg, melyért az alperesek egyetemlegesen tartoznak helytállni a felperessel szemben.

Utalt arra, hogy helytállóan mellőzte az elsőfokú bíróság a további bizonyítást, azonban részben megalapozottnak találta a felperes fellebbezését az eltúlzott elsőfokú perköltség tekintetében. A felperes pernyertességét mintegy 7 %-ban állapította meg, s ennek alapul vételével számította ki a feleket terhelő részperköltségek összegét.

A jogerős ítélet ellen a felperes és a II.r. alperes felülvizsgálati kérelmet, az I.r. alperes a felperes felülvizsgálati kérelméhez csatlakozó felülvizsgálati kérelmet nyújtott be.

A felperes felülvizsgálati kérelmében kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és új határozat hozatalával az alperesek egyetemleges kötelezését 22.450.084 Ft tőke és ennek a jogerős ítéletben meghatározott módon számított késedelmi kamata megfizetésére, valamint ennek megfelelően kérte egyetemlegesen marasztalni az alpereseket a felülvizsgálati eljárással felmerült perköltségben is.

Állította a Bat. 3.§ j) pontjának, 11.§ (2) , (4) bekezdéseinek, 18.§ (1), (3) bekezdéseinek, az 1991. évi XVIII. törvény 23.§ (1), (3) bekezdéseinek, a 97/1994.(VI.22.) Korm. rendelet 2.§ b/2 pontjának, 5.§ (3) bekezdésének, (4) bekezdés a) pontjának, 6.§ (5) bekezdés a) pontjának , a Pp.164.§ (1) bekezdésének, 166.§ (1) bekezdésének, 177.§ (1) bekezdésének a megsértését.

Álláspontja szerint a bíróság jogerős ítéletében a tényállást hiányosan és iratellenesen állapította meg, a felperes jogi indokainak értékelését nem végezte el és az Alap nettó eszközértéke tekintetében levont jogi következtetései alapjaiban tévesek. Állította, hogy a jogerős ítélet alapjául szolgáló szakértői vélemény nem az Alap teljeskörű iratanyaga alapján készült, így az Alap 1997. évi gazdasági működése áttekinthetetlen és igazolatlan. A szakértő nem jelölte meg, hogy az Alap egyes vagyoni elemeinek az értékelését mely okirati bizonyítékok alapján végezte el. A P. I. Rt. által megbízott F. Rt. által készített felmérésnek az értékelését kérte a tényállásban megjelölni és az ottani megállapításokat a nettó eszközérték meghatározása során felhasználni.

Állította, hogy a szakértő a be nem jegyzett ingatlanok esetében is az ingatlanszemléletű értékelést tartotta elfogadhatónak, ennek alapján az Alap nettó eszközértéke 689.047.832 Ft, s ennek alapul vételével a felperest ért kár bekövetkezésében az alperesek egyetemleges közrehatásának mértéke 31.72 %.

Állította továbbá, hogy a szakértői vélemény módszertani hibákat tartalmaz, melyeket az alábbiakban jelölt meg:

- 1) Irathiany és bizonyítási teher: A jogerős közbenső ítélet az irathianyból származó bizonyítatlanságot az alperesek terhére értékelte, ebből következően a nettó eszközérték valóságnak megfelelőse tárgyában is a bizonyítás az alpereseket

terheli. Ezzel ellentétben a jogerős ítélet tévesen értelmezte a Pp.164.§-át, emiatt a felperes sérelmezte a bizonyítási indítványainak elutasítását. Hivatkozott az ÁPTF 150.001/1997. számú határozatában foglaltakra, mely szerint az Alap vagyoni elemeinek értékelését csak az alapügyletre visszamenő dokumentálás mellett, lehetőség szerint az Alaptól független külső okiratok alapján lehet elfogadni és értékelni. Sérelmezte, hogy a szakértői vélemény elfogadásával a bíróságok az Alap vagyona több mint 90 %-ának értékelése során, a számviteli törvény valódiság és óvatosság számviteli alapelveit figyelmen kívül hagyva, az önmagában értékelhetetlen bizonyíték - főkönyv - alapján állapították meg az értéket.

- 2) A vizsgálat időbeli korlátai: A szakértő az egyes vagyonelemek értékelésénél más és más vizsgálati záró időpontot vett figyelembe (pl. a Soroksári úti ingatlan esetében értékelt egy 1998. november 9-én kelt okiratot). Álláspontja szerint a szakértői vizsgálat során minden olyan új adatot, körülményt fel kellett volna használni és értékelni, melyek 1997. december 31-én már rendelkezésre álltak és megfelelő utánjárás mellett megismerhetőek lettek volna az alperesek számára. Így az azonos összegben történő beszámítási fizetési technikával érintett ügyleteket is tételesen - a követelés keletkezésére visszamenő dokumentummal - kellett volna vizsgálni és értékelni.
- 3) A követelések szakértői vizsgálata és értékelése: Nem vitásan a követelést forgóeszközként kell figyelembe venni. Az 1991. évi XVIII. törvény 23.§-a alapján követelésnek kizárólag olyan fizetési igények tekintethetők, melyek jogszerű igényből erednek. A Tájékoztatóban kimutatott követelések jogszerűsége azonban nincs igazolva. Nem tartotta megfelelőnek az értékelés módját sem.
- 4) Az ingatlanok valós forgalmi értéke "kompetenciával" bíró szakértői vizsgálatának elmaradása: Miután megállapításra került, hogy az ingatlanok értékebecslése szabálytalan volt, a forgalmi értékük meghatározása elengedhetetlen lett volna.
- 5) Az Alap nettó eszközértékének követelésszempléletű meghatározása: A szakértő többször hangsúlyozta, hogy a maga részéről az ingatlanszempléletű, azaz „készletszempléletű” nettó eszközérték meghatározást tartja elfogadhatóbbnak, egyebek mellett azért, mert az Alapnál is ezt az értékelési módszert alkalmazták. A felperes álláspontja szerint a bíróság tévesen foglalt állást és állapította meg a szakértőnek a 2011. február 11-én kelt, az alperes kérdéseire adott válasza alapján azt, hogy a követeléskénti kimutatás alapul vételével kiszámított nettó eszközérték - 864.600.832 Ft - a helyes. A szakértő ugyan kimondta, hogy ez az értékelési eljárás valós szakmai alternatíva, azonban a szakértő az ingatlanonkénti kimutatást választotta a számviteli és befektetési körülmények

mérlegelésével. A szakértő tehát a nettó eszközérték kimutatást tartotta elfogadhatónak, és ennek alapján 689.047.832 Ft-ban állapította meg az Alap tényleges nettó eszközértékét. Így az alperesek közrehatásának mértéke 31,72 %-os. A felperes keresetében megjelölt követelés 31,72 %-a 44.900.168 Ft, melyből a felperes terhére elszámolt 50 %-os mértékű közrehatás alapján az alperesek tényleges egyetemleges kártérítési kötelezettségének összege 22.450.084 Ft.

Amennyiben a Kúria a nettó eszközérték meghatározása során az ingatlanonkénti értékelés módszerével szemben mégis a követelésenkénti értékelés módszerével állapítaná meg a nettó eszközértéket, úgy - álláspontja szerint - a valós forgalmi érték meghatározás tárgyában tett „kompetenciával bíró” szakértői megállapítás figyelembe vétele esetén az Alap nettó eszközértéke 388.477.000 Ft-tal csökkenne.

A II.r. alperes felülvizsgálati kérelmében kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és új határozat hozatalát, melyben a felperest megillető kártérítés tőke összegét 4.054.000 forintra kérte csökkenteni és a felperes által a II.r. alperes részére fizetendő ügyvédi munkadíj összegét 14.700.000 Ft+ÁFA összegre felemelni. Állította a Ptk.340.§ (1) bekezdésének a Pp.275.§ (4) bekezdésének, 221.§ (1) bekezdésének, 24.§ (1) bekezdésének, 78.§ (1) bekezdésének, 79.§ (1) bekezdésének, 81.§-ának, 86.§ (1) bekezdésének, valamint a 32/2003. (VIII.22.)IM rendelet szabályainak megsértését.

Kifejtette, a Legfelsőbb Bíróság jogerős közbenső ítéletében előírta, hogy a felperes közrehatását értékelni kell a befektetési jegyek megszerzése körében tanúsított magatartása során, de értékelni kell a befektetési jegyek eladásának elmulasztásában megnyilvánuló többletkockázatot is. A másodfokú bíróság azonban nem vette figyelembe a felperes közrehatását az értékesítés vonatkozásában, ezért a jogerős közbenső ítéletben foglaltakkal ellentétesen járt el.

Tévesen számította ki a jogerős ítélet a felperesnek járó összeget is, mert először ki kell számolni a felperes keresetében érvényesített tőkeösszeg (141.551.602 Ft) 14,32 %-át, mely 20.270.000 Ft, mely kár bekövetkezésében az alperesek csak 20 %-ban működtek közre, s az ekként megállapítható összeg 4.054.000 Ft.

A perköltség megállapítása vonatkozásában kifejtette, hogy a másodfokú bíróság tévesen vette alapul 141.551.602 Ft-ban a pertárgy értékét, mert az 207.365.602 Ft volt. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság a 13 év perbeli jogi tevékenységet a pertárgy értékének mintegy 3 %-ában meghatározva méltánytalanul hozta meg a döntését. Az ügy az átlagosnál lényegesen bonyolultabb volt, első fokon 3 alkalommal, másodfokon kétszer bírálták el az ügyet. Részletesen levezette az ügyvédi munkadíj általa helyesnek tartott megállapítási módját.

Az I.r. alperes a felperes felülvizsgálati kérelmére csatlakozó felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, melyben kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és a felperest megillető kártérítés összegének az I.r. alperes tekintetében 3.024.380 Ft és járulékai összegre való csökkentését, míg a felperesnek, az I.r. alperesnek fizetendő 22.574.965 Ft perköltség megfizetésére kötelezését. Állította, hogy a jogerős ítélet sérti a Ptk. 270.§ (1)-(2) bekezdését és 340.§ (1) bekezdését, a Pp.24.§ (1)-(2) bekezdését, 75.§ (1)-(2) bekezdését, 78.§ (1) bekezdését, 79.§ (1) bekezdését, 81.§ (1)-(2) bekezdését, 86.§ (1) bekezdését, 221.§ (1) bekezdését, az Épt 49.§ (1)-(2) bekezdéseit, valamint a 32/2003., (VIII.22.)IM rendelet 3.§ (1) bekezdését.

Kifejtette, továbbra sem ért egyet azzal, hogy kártérítési kötelezettsége állna fenn a felperessel szemben, a felperes önhibája jelentős súlyára, a felperes követelése összegének megállapíthatatlanságára, a felperes feltételezett befektetése hozammal történt megtérülésére és a tényleges felperes és alperesek perben állásának hiányára tekintettel. Utalt az Alap Kezelési Szabályzata 3.oldal 5. pontjának utolsó bekezdésére, mely szerint a Letétkezelő csak a csatolt dokumentumok formai, alaki érvényességi feltételeit vizsgálja, a dokumentumok tartalma tekintetében felelősséget nem vállal.

Hivatkozott arra, hogy a szakértői bizonyítás messzemenőig alátámasztotta az I.r. alperes kárfelelősségének hiányát. Kiemelte, hogy a szakértő is meghatározta, az akkori jogszabályok alapján az I.r. alperesnek a követeléskénti módszerrel kellett kiszámítania a nettó eszközértéket, tekintettel az Alap Alapkezelője által készített Tájékoztatóban is rögzített építés alatt álló ingatlanokra (melyek esetében céltartalék képzésére nincs lehetőség), valamint a földhivatali eljárások rendezetlensége miatti tulajdonjog bejegyzések éveken át történő elhúzódására. A hatályos számviteli jogszabályok más módszer alkalmazására nem adtak lehetőséget.

Állította, hogy a jogerős ítéletnek a felperes közrehatása mértékét - különleges szakmai szakértelem és indoklás nélkül - 50 %-ra csökkentő rendelkezése jogszabálysértő, mert figyelmen kívül hagyta a szakértői bizonyítás eredményét. A szakkérdést jogkérdésnek átminősítve téves következtetést vont le, és emiatt jogszabályellenesen határozta meg az I.r. alperest terhelő kártérítés és járulékai összegét.

Nem indokolta meg a jogerős ítélet azt sem, hogy miért találta az I.r. alperes javára megállapított perköltséget eltúlzottnak. Kérte a felperes által megjelölt, de soha nem igazolt pertárgyértékre tekintettel az I.r. alperes javára a perköltséget 22.574.965 Ft+ÁFA összegben megállapítani. Kifejtette, hogy a jogerős ítéletben meghatározott pertárgyértéket nem fogadja el, mert az nem lehet egy

tőzsdei árfolyammal rendelkező értékpapír értéke, legfeljebb annak az aznapi árfolyam alapján kalkulált ára és nem annak névértéke vagy névértékének sokszorososa. Különösen nem lehet a pertárgy értékeként figyelembe venni egy befektetési jegyet kibocsátó Alap tulajdonosa harmadik személy felé fennálló, lejárt hiteltartozásának, a jelen eljárástól független felszámolási eljárás során érvényesítésre kerülő együttes összegét.

A beavatkozó felülvizsgálati ellenkérelmet nem nyújtott be, érdemi nyilatkozatot a tárgyaláson nem tett.

A Kúria a jogerős másodfokú ítéletet a felülvizsgálati és csatlakozó felülvizsgálati kérelmek keretei között vizsgálta felül a Pp. 275. § (2) bekezdése alapján és megállapította, hogy a felperes felülvizsgálati kérelme alaptalan, a II.r. alperes felülvizsgálati kérelme a per főtárgya tekintetében alapos, az I.r. alperes csatlakozó felülvizsgálati kérelme túlnyomó részben alaptalan.

A Kúria a felperes felülvizsgálati kérelmében megjelölt jogszabálysértéseket nem találta megállapíthatónak az alábbi indokokra tekintettel:

- Az iratanyag hiányosságát alaptalanul állította a felperes. A felek a 41. sorszámú szakvélemény 1. számú mellékletében foglaltak szerint úgy nyilatkoztak, hogy az iratanyag teljeskörű, egyéb iratot a felek a szakértői tevékenységhez becsatolni nem kívánnak. A szakértő által átvizsgált iratokon felül az eljárás során már csak az adófolyószámla került figyelembe vételre (64. sorszámú beadvány).

A Kúria utal arra, hogy jelen per tárgya nem az Alap gazdálkodásának az átvizsgálása, hanem annak a megállapítása volt, hogy az alpereseknek az 1997. december 31-i Tájékoztató elkészítése során tanúsított tevékenysége milyen mértékben okozta a felperest ért kárt. A szakértői véleményből megállapítható, hogy az alpereseknek feladatuk elvégzése során azokat az iratokat kellett átvizsgálniuk, amelyek a szakértő számára is rendelkezésre álltak, ezért - bár nem vitásan a szakértői vélemények szerint az Alap teljes gazdálkodásának megítéléséhez nem volt teljeskörű a rendelkezésre álló iratanyag - a szakértő megalapozottan tudta elvégezni a munkáját.

- Nem sértett jogszabályt a jogerős ítéletet hozó bíróság azzal sem, hogy a perben beszerzett szakértői véleményt fogadta el ítélezése alapjául, és nem a F. Rt. által készített felmérést. A felperesnek a felülvizsgálati kérelemben foglalt, ezzel ellentétes álláspontja alaptalan.

A felperes által figyelembe venni kért, az ÁPTF határozatában hivatkozott vagyoni elemek értékelésének a jelen eljárás

szempontjából azért nincs jelentősége, mert a vagyoni elemek értékelését nem az alperesek végezték, hanem az Alapkezelő által felkért vagyonértékelő.

A perben kirendelt szakértő kellően megindokolta, hogy miért vette az egyes vagyonelemeket az adott értéken figyelembe. A 64. sorszámú kiegészítő szakvélemény 9. oldalán kifejtette (8.pont), a jogerős közbenső ítélet alapján azt kellett vizsgálnia, hogy az alperesek a munkájuk során vétettek-e a szakmai szabályok és a jogszabályi előírások ellen. Az ítéletek nem tartalmazzak arra vonatkozó utasítást, hogy bármilyen később keletkezett információt is figyelembe kellett volna vennie.

Mindezekből következően, a felperes álláspontjával szemben, a jelen eljárásban nem volt vizsgálható az ingatlanok valós forgalmi értéke, mert azt az alperesektől elkülönült társaság értékelte, és az értékelésben foglaltak tartalmáért az alperesek nem tartoztak felelősséggel. Nem fogadta el a Kúria a felperesnek a követelések jogszerűségét kétségbe vonó, illetve az értékelés módjára vonatkozó álláspontját sem, mert a szakértő a jogerős ítélet alapjául elfogadott véleményét kellően megindokolta (64. sorszámú beadvány 8. oldal 4. pont).

Mindezekből következően a Kúria megállapította, hogy nem jogszabálysértő a jogerős ítélet azért, mert elfogadta Horváth János szakértői véleményében foglaltakat (Pp.206.§ (1) bekezdése).

A felperes felülvizsgálati kérelmének lényege - a már kifejtetten túl - abban összegezhető, hogy a bíróság jogerős ítéletében a követelésszemléletű meghatározást fogadta el az Alap nettó eszközértékének meghatározásához, holott a szakértő a be nem jegyzett ingatlanok esetében is az ingatlanszemléletű (készletszemléletű) értékelést tartotta elfogadhatónak.

A Kúria e körben megállapította, az elsőfokú bíróság helytállóan utalt arra, a szakértő szerint szakmailag elfogadható és indokolható megoldás volt a be nem jegyzett ingatlanok esetében is a követeléskénti kimutatás. A szakértő részletesen kifejtette (41. sorszámú szakértői vélemény 23. oldal), hogy az ügy kulcskérdése, vajon az egyes ingatlanok feltüntethetők-e és milyen értéken az Alap portfóliójában.

Az ingatlanokat a vásárlás időpontjában figyelembe kell venni, és a nettó eszközérték megállapításához az Alap vagyonát kell figyelembe venni akár ingatlanként, akár követelésként. Ha az ingatlanok tulajdonváltozását nem jegyzik be (bármilyen okból), akkor számviteli szempontból egy követelés keletkezik az adott ügylet kapcsán, ami az Alapnak ugyanolyan eszköze, mint az ingatlan. „Ugyanis az ingatlan ellenértéke ebben az esetben visszajár a befektetési alapnak, ezért az a volt eladóval szembeni követelés. Sőt ezen követelés esetében azt nem kell mérlegelni, hogy az eredeti ingatlanon milyen zálogteher, illetve egyéb teher került kimutatásra, és a céltartalék képzése is tilos.”

Figyelemmel a szakértői véleményben ismertetett korabeli ellentmondásos jogszabályi helyzetre is, a Kúria álláspontja szerint nem jogszabálysértő ennek az értékelési módnak az elfogadása.

Megjegyzi a Kúria, hogy a felperesnek a 2010. augusztus 26-án készített Kiegészítő szakértői vélemény 20. oldalán található táblázatra való hivatkozása félrevezető. A szakértő ugyanis nem fogadta el a F. Rt. értékelését, az ebből kiinduló nettó eszközértéket spekulációnak minősítette (hivatkozott Kiegészítő szakvélemény 19. oldal 9. pont). A kimutatásból ezért csak az állapítható meg, hogy a F. Rt. mennyivel alacsonyabb összegben állapította meg az egyes ingatlanok értékét.

A kifejtett indokok miatt a felperes felülvizsgálati kérelme alaptalan.

A II.r. alperes felülvizsgálati kérelmében a jogerős ítéletben a terhére megállapított marasztalási összeget sérelmezte.

Az elsőfokú bíróság a befektetési jegyek névértékéből kiindulva állapította meg az alperesek fizetési kötelezettségét. A másodfokú bíróság a felperes módosított keresete tőkeösszegét vette alapul a fizetési kötelezettség megállapításánál és a II.r. alperes a felülvizsgálati kérelmében a kártérítés összege kiszámításának alapjául szintén a felperes keresetének tőkeösszegét vette figyelembe, és így kérte 4.054.000 forintra csökkenteni az egyetemlegesen fizetendő összeget.

A jogerős közbenső ítélet megállapította, hogy a felperesnek a 141.551.602 Ft összegű meg nem térült követelése – miután azt az óvadékul szolgáló befektetési jegyekből sem tudta kielégíteni – kárként jelentkezik. „Az a körülmény pedig, hogy a felperes tudta volna-e értékesíteni az óvadékként birtokában került befektetési jegyeket és milyen értéken, a felperesnek a kár bekövetkezésében, követelése kielégítetlenül maradásában való közrehatásának vizsgálata körébe tartozó kérdés.” (Legfelsőbb Bíróság Gfv.XI.30.278/2008/24. számú közbenső ítélete 32. oldal első bekezdés.)

Helytállóan helyezkedett tehát arra az álláspontra a másodfokú bíróság, hogy a felperes által a módosított (leszállított) keresetében érvényesített 141.551.602 Ft-ot kellett figyelembe venni a kártérítés számításának alapjaként. Ennek 14.32 %-a 20.270.189 Ft.

A másodfokú bíróság a felperes közrehatásának mértékét az elsőfokú bíróság által meghatározott 80 %-os arányról 50 %-ra csökkentette. A közrehatás arányát arra hivatkozva állapította meg, hogy a felperes a befektetési jegyeket óvadékul elfogadta, illetve olyan bizonytalan követelést vásárolt, amelyet a perbeli befektetési jegyek biztosítottak.

A Kúria álláspontja szerint a másodfokú bíróság nem indokolta meg

kellő módon, hogy miért nem fogadta el a szakértőnek a felperes közrehatása tekintetében kifejtett álláspontját. A szakértő ugyanis a 166/3. sorszámú végső összefoglalásában a kár bekövetkeztében a felperes közrehatását külön a befogadáskori kockázatnál 30 %-ra, míg külön a befektetési jegy, mint óvadék kezelésével kapcsolatos kockázatnál 50 %-ra értékelte. Ebből következően - a Kúria megítélése szerint - a felperes közrehatását a szakértői vélemény alapján nem a jogerős ítéletben megállapított 50 %-ban, hanem 80 %-ban kell megállapítani.

A másodfokú bíróság a jogerős ítéletben nem hozott fel olyan körülményt, indokot, amely megalapozta volna a szakértői véleményben kidolgozott, és az elsőfokú bíróság által elfogadott közrehatás mértékétől eltérő közrehatási arány megállapítását, ezért ebben a tekintetben a másodfokú bíróság ítélete jogszabálysértő (Pp.239.§, 221.§ (1) bekezdés).

A Kúria az e tekintetben aggálytalan szakértői vélemény alapján, az elsőfokú bírósággal egyezően, azt állapította meg, hogy a felperes a befektetési jegyekkel biztosított, már évekkel korábban lejárt követelés megvásárlásával - és ilyen értelemben a biztosíték befogadásával -, valamint a befektetési jegyek érvényesítése során tanúsított mulasztásával kárának bekövetkezésében összesen 80 % mértékben közrehatott. Így a 20.270.189 Ft-nak a 20 %-a terheli az alpereseket, mely 4.054.037 Ft (azaz a II.r. alperes felülvizsgálati kérelmében foglalt összeg).

Az elsőfokú bíróság az alpereseket - közrehatásuk arányában - egyenként kötelezte kártérítésre, míg a másodfokú bíróság a felperes keresetének és az e tekintetben jogerős közbenső ítéletnek megfelelően egyetemlegesen kötelezte őket a megállapított összeg megfizetésére. A másodfokú bíróság helytállóan hivatkozott arra e körben, hogy a Legfelsőbb Bíróság által hatályában fenntartott jogerős közbenső ítélet megállapította az alperesek felperessel szembeni felelősségének egyetemlegességét, így a továbbfolytatódó elsőfokú eljárásban az alperesek felperessel szembeni felelőssége egyetemlegességének kérdése már nem volt vitássá tehető (Pp.213.§ (3) bekezdés, PK.195 szám, Pp.224.§ (1) bekezdés). A Fővárosi Ítéltábla 16.Gf.40.375/2007/5. számú közbenső ítélete, melyben megállapította, hogy az „alperesek egyetemleges kártérítési felelőssége a felperessel szemben közrehatásuk arányában fennáll” csak úgy értelmezhető, hogy a felperes és az alperesek közötti közrehatást értékeli a bíróság, az alperesek egymás közti közrehatása jelen perben nem vizsgálható, ezt kizárja a felperessel szembeni egyetemleges felelősségük megállapítása.

Az ismertetett indokok miatt tehát a II.r. alperes felülvizsgálati kérelme a per fő tárgya tekintetében alapos. Az I.r. alperes csatlakozó felülvizsgálati kérelme az őt terhelő összeg külön meghatározására vonatkozó kérelem tekintetében alaptalan, a

marasztalási összeg csökkentése tekintetében részben alapos volt.

A kifejtettekre tekintettel a Kúria a jogerős másodfokú ítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróság ítéletét, a rendelkező részben foglaltak szerint, részben megváltoztatta a Pp.275.§ (4) bekezdése alkalmazásával.

A II.r. alperes a felülvizsgálati kérelmében, illetve az I.r. alperes a csatlakozó felülvizsgálati kérelemben támadta a másodfokú bíróságnak a perköltséget mérséklő határozatát. Álláspontjuk szerint semmi nem indokolja, hogy a másodfokú bíróság a 13 éve tartó perben az általa megállapított mértékre csökkentse az alperesek részére megállapított perköltség összegét.

E körben a Kúria megállapította, tévesen hivatkozott a II.r. alperes arra, hogy a felperes eredeti keresete szerinti pertárgyérték 207.365.602 Ft volt. A felperes ugyanis a keresetét eredetileg 176.000.000 Ft tőkeösszeg és járulékai megfizetése iránt terjesztette elő, s azt nem emelte fel. A II.r. alperes a pertárgy értékét - a per adatai szerint - tévesen a felperes által a G. H. Rt. felszámolási eljárásában érvényesített hitelezői igény összegével azonosította.

A 176.000.000 Ft jelen perbeli eredeti követelést a felperes a felszámolási eljárásban történt kifizetésre tekintettel leszállította és így alakult ki a módosított kereseti kérelemben megjelölt 141.551.602 Ft összeg.

A felülvizsgálati bíróság a 141.551.602 Ft követeléssel szemben 4.054.037 Ft összegben állapította meg az alperesek egyetemleges kötelezettségét, mely a felperes 2,8 %-os, az alperesek 97,2 %-os pernyertességét jelenti.

A Kúria a Pp. 81.§ (1) bekezdése rendelkezései szerint, a 33/2003. (VIII.22.) IM rendelet 5.§ (1) bekezdésében foglaltak figyelembe vételével az eljárásban alkalmazandó 8/2002.(III.30.) IM rendelet 5.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján mérlegeléssel állapította meg az alpereseket megillető részperköltség összegét, figyelemmel az eljárás időtartamára, az ügy bonyolultságára és a kifejtett ügyvédi tevékenységre is. Az első- és másodfokú eljárási költség részeként, alperesenként 14.000.000 Ft-ban állapította meg a jogi képviselési munkadíjat, melyhez hozzászámította az általános forgalmi adó összegét. A szakértői díj alperesek által előlegezett, és a felperest terhelő összegét a Kúria a másodfokú bíróság által kiszámított összeg alapul vételével, a felek felülvizsgálati pernyertessége arányában állapította meg.

A Kúria a másodfokú bíróság által megállapított összeggel egyezően

állapította meg a beavatkozó első- és másodfokú eljárásban felmerült ügyvédi költség, melyet bruttó összegben határozott meg, figyelemmel arra is, hogy azt a beavatkozó nem sérelmezte.

A felülvizsgálati eljárási költség megállapításánál a Kúria a felperes felülvizsgálati eljárásban vitatott 22.450.084 Ft összegű követeléséből kiindulva megállapította, hogy a felülvizsgálati eljárásban pervesztes felperes bruttó 555.000 Ft összegű ügyvédi munkadíjat köteles az alperesek részére egyenként megfizetni. Az önálló felülvizsgálati kérelmet benyújtó II.r. alperes, illetve a csatlakozó felülvizsgálati kérelmet benyújtó I.r. alperes a felülvizsgálati eljárásban - figyelemmel a perköltség tárgyában benyújtott kérelmére is - 60 %-ban lettek pernyertesek. Ennek arányában a felperes az I.r. alperes részére további 750.000 Ft, míg a II.r. alperes részére további 970.860 Ft eljárási költséget köteles megfizetni, mely az általuk lerótt felülvizsgálati eljárási illeték pernyertességük arányának megfelelő része.

Kötelezte a Kúria a felperest az illetékeljegyzési joga folytán általa le nem rótt felülvizsgálati eljárási illeték megfizetésére is, s miután a felperes a felülvizsgálati kérelem tekintetében teljes mértékben pervesztes lett, a teljes illetéket meg kell fizetnie. Az alperesek a felülvizsgálati kérelemre, illetve a csatlakozó felülvizsgálati kérelemre az illetéket lerótták, ezért a pervesztességük arányában a lerótt illeték összegét maguk viselik.

A beavatkozó a felülvizsgálati eljárásban érdemi nyilatkozatot nem kívánt tenni, ezért a felülvizsgálati bíróság részére a felülvizsgálati költség megállapítását mellőzte.

Budapest, 2013. január 8.

dr. Török Judit sk. a tanács elnöke, dr. Csőke Andrea sk.
előadó bíró, dr. Pethőné dr. Kovács Ágnes sk. bíró